

Những Nạn nhân gốc Việt của Biếm cố 911

Chuyện chưa kể về hai nạn nhân người Mỹ gốc Việt

Trong số gần 3,000 nạn nhân từ vụ khủng bố kinh hoàng nước Mỹ ngày 11/9/2001, ít ai biết rằng có những cái tên Việt được khắc trên bia đá quanh hồ Đài tưởng niệm ở New York.

1. Anh Nguyễn Ngọc Khang

Trong ký ức của gia đình và bạn bè, anh Nguyễn Ngọc Khang là người hiền lành, tốt bụng, tận tâm và “truyền cảm hứng một cách kỳ lạ đến mỗi cuộc sống anh gặp trong đời”.

Anh Nguyễn Ngọc Khang (1960-2001) sinh ra và lớn lên cùng bố mẹ và tám anh chị em tại miền Nam Việt Nam. Bố của anh Khang là cựu nhân viên Phòng Thông Tin Hoa Kỳ tại Sài Gòn và đến Mỹ năm 1975. Năm 1981, anh Khang được bảo lãnh sang và cả gia đình đoàn tụ trên đất Mỹ.

Ngày định mệnh: vợ chồng cách nhau 6km

Sau khi tốt nghiệp kỹ sư ngành Kỹ thuật điện tử tại đại học Maryland, anh Khang làm việc cho Cơ quan Hệ thống Thông tin Quốc phòng, rồi làm quản trị hệ thống tại Trung tâm Chỉ huy Hải quân Hoa Kỳ thuộc Lầu Năm Góc [Ngũ giác đài].

“Tôi là người có tính cách rụt rè, còn anh Khang luôn vui vẻ, hoạt bát và yêu đời. Đi dự đám cưới là anh lên hát tặng cô dâu, chú rể, có khi còn kéo tôi lên hát cùng. Khi bé An mới được 3 tuổi, anh cũng kéo con trai lên hát. Anh luôn đàn hát khi rảnh, sống rất lạc quan”, chị Hồ Nguyễn Anh Tú, vợ anh, chia sẻ.

Theo nguồn tin trên Hồ sơ nạn nhân ngày 11/9/2001 của Lầu Năm Góc, anh Nguyễn Ngọc Khang sống tại thành phố Fairfax, Virginia, Hoa Kỳ. Anh Khang làm việc cho Cơ quan Hệ thống Thông tin Quốc phòng, rồi làm quản trị hệ thống tại Trung tâm Chỉ huy Hải quân Hoa Kỳ thuộc Lầu Năm Góc trong 13 năm.

Chị Tú đến Mỹ năm 1987 và là bạn của em gái anh Khang. Hai người tổ chức đám cưới vào ngày 4/7/1993. Cả hai vợ chồng đều làm việc cho Lầu Năm Góc. Ngày 11/9/2001 định mệnh, anh Khang làm việc bên trong văn phòng, chị ở bên ngoài, cách đó khoảng 6km.

Khi đang làm việc, chị nhận được tin vụ khủng bố: Hai chiếc máy bay số hiệu 11 của American Airlines và 175 của United Airlines bị không tặc khống chế, đâm vào tòa tháp đôi thuộc Trung tâm thương mại thế giới; một chiếc máy bay khác mang số hiệu 77 của American Airlines đâm vào Lầu Năm Góc. Tất cả cơ quan quốc phòng lập tức cho nhân viên ra về. Chị gọi anh nhiều lần không được.

“Về nhà, tôi tiếp tục gọi điện thoại cho anh mà không được. Tôi vẫn nghĩ anh không sao và có thể chỉ đang bị kẹt xe. Đến 5 giờ chiều ngày 11/9, thấy TV chiếu chỗ bị sập ở Lầu Năm Góc và nghe thông báo rất nhiều người mất thuộc Bộ Hải Quân- chỗ anh Khang làm việc nên tôi nhờ ba chở đi khắp các bệnh viện tìm. Tên anh không có trong danh sách bệnh nhân. Đêm đó, tôi không ngủ được, chân tay run lẩy bẩy vì lạnh, dù lúc đó mới là Tháng Chín”, chị kể.

Đêm ngày 11/9, Lầu Năm Góc liên tục gọi điện thoại cho chị, báo tin hiện vẫn chưa có kết quả. Sáng ngày 12/9/2001, chị đến hiện trường nhưng không vào được vì khói vẫn còn dày đặc. “Ban đầu tôi vẫn hy vọng anh Khang còn kẹt đâu đó, chờ người ta cứu. Nhưng đến khi chứng kiến hiện trường, tôi biết không còn tia hy vọng nào nữa. Người tôi dường như tê liệt. Tên anh Khang được Lầu Năm Góc đưa vào danh sách mất tích”, chị cho biết.

**Tên anh Nguyễn Ngọc Khang được khắc trên tấm bia đá bao quanh hồ nước
Đài tưởng niệm quốc gia cùng gần 3000 tên các nạn nhân khác
trong thảm họa khủng bố kinh hoàng ngày 11/9/2001.**

Đến 4 giờ chiều ngày 12/9, một phái đoàn năm người của Lầu Năm Góc gõ cửa nhà chị. “Tôi nhớ có một đại tá, một trung úy, một vị linh mục và hai người nữa. Họ lái chiếc xe của anh về nhà. Bé An lúc đó 4 tuổi, thấy xe ba về rất mừng, nhảy lên, chạy ra xe, dí mặt sát vào cửa kính tìm ba. Sau đó, ngày nào cháu cũng ngồi bên cửa sổ chờ ba về. Sinh nhật của

cháu là ngày 9/9, nhưng năm đó không làm đúng ngày vì chúng tôi sắp dọn sang nhà mới, định làm sinh nhật cháu đồng thời mời bà con và bạn bè đến ăn tân gia luôn. Nhưng không ngờ...”, chị nghẹn giọng.

Bé An, con trai của anh Nguyễn Ngọc Khang, đứng bên ngoài Lầu Năm Góc năm 2001. --Ảnh do gia đình cung cấp

Chờ đợi phép màu

Mấy ngày sau, Lầu Năm Góc mời cha mẹ anh Khang đến lấy mẫu DNA để xác định hài cốt, còn chị vẫn chờ kết quả từng ngày. “Mỗi ngày đều có báo cáo đã tìm được thi thể của những ai. Dù biết chắc không thể có phép màu nào nữa, tôi vẫn chờ đợi và hy vọng khi chưa có tin tức chính thức về anh Khang”.

Đến một ngày cuối Tháng Chín, hung tin cuối cùng cũng được xác nhận. Chị Tú kể: “Nhân viên của Lầu Năm Góc chính thức gọi điện báo tin anh đã mất, nhưng chỉ tìm được một phần hài cốt. Họ nói chờ thêm một thời gian nữa mới có thể hoàn tất công việc tìm kiếm. Nhưng gia đình quyết định làm đám tang cho anh ngày 6/10 và để cốt trong chùa Giác Hoàng ở Washington, D.C.”

Quang cảnh lễ tưởng niệm anh Nguyễn Ngọc Khang bên ngoài Lầu Năm Góc. --Ảnh do gia đình cung cấp

“Một thời gian dài sau thảm họa khủng bố, tôi vẫn chưa biết phải nói với con trai như thế nào về chuyện bố của cháu sẽ không bao giờ trở về nữa. Cháu được sinh ra trên đất Mỹ, tuy không biết chiến tranh là gì nhưng giờ mới lên 4 tuổi đã mất bố”, chị đau đớn.

Gần ngày Giáng Sinh năm 2001, phần hài cốt còn lại của anh Khang được thu hồi, chôn cất cùng với 24 hộp hài cốt khác dưới chân Đài Tưởng Niệm Nạn Nhân ngày 11/9 trong Nghĩa Trang Quốc Gia Arlington, Virginia.

Mỗi năm, cứ tới ngày 11/9 và sinh nhật anh 19/12, chị và bé An đều đến nghĩa trang Arlington và đài tưởng niệm bên Lầu Năm Góc cầu nguyện cho anh.

**Tên của anh Khang được khắc cuối cùng trên tấm bia đá.
Hài cốt của anh được chôn cất cùng với 24 bộ hài cốt khác dưới chân
Đài Tưởng Niệm Nạn Nhân ngày 11/9 trong Nghĩa Trang Quốc Gia
Arlington, Virginia. --Ảnh do gia đình cung cấp**

Ngày 2/5/2011, chỉ một ngày sau khi Tổng Thống Barack Obama chính thức lên tiếng xác nhận trên toàn nước Mỹ rằng tên trùm khủng bố Osama bin Laden đã bị tiêu diệt, ngay lập tức chị cùng con trai đến nghĩa trang Arlington và Lầu Năm Góc thả một nén hương cho chồng. Cuối cùng, sau 10 năm dài đằng đẵng kể từ vụ khủng bố kinh hoàng 11/9/2001, chị đã có thể cảm thấy yên lòng.

2. Chị Phạm Tú Anh

Chị Phạm Tú Anh (1959-2001), sống tại thành phố Princeton, tiểu bang New Jersey, làm việc cho Fred Alger Management, cũng bị thiệt mạng tại Trung tâm thương mại thế giới khi hai chiếc máy bay đâm vào tòa tháp đôi.

Ở Princeton, New Jersey, khi xây đài tưởng niệm cho cư dân tử nạn trong vụ khủng bố 11/9, người ta yêu cầu người thân của nạn nhân chọn một chữ gắn vào tượng đài để mô tả cá tính của người quá cố. Ông Tom Knobel đã chọn chữ “determination” (quả quyết) cho người bạn đời của mình, chị Tú Anh, theo báo New York Times.

Ông Frank Durham, nhà đầu tư vào một nhà máy làm bia mà chị Tú Anh muốn xây ở Virgin Islands nhận xét: “Khi gặp Tú Anh lần đầu, chúng ta dễ nhận thấy cô là một con người năng động, luôn tươi vui.”

“Tú Anh là người giàu nguyên tắc từ khi còn nhỏ. Tôi còn nhớ cô không cao lắm, nhưng có một cá tính mạnh mẽ, trung thực và thẳng thắn,” một người bạn cũ của chị viết trên trang web tưởng niệm các nạn nhân vào ngày 11/9/2010.

Tên của chị Phạm Tú Anh được khắc trên công trình Đài tưởng niệm các nạn nhân trong vụ khủng bố 11/9/2001.

Năm 1975, Chị Phạm Tú Anh đến Hoa Kỳ cùng với gia đình. Tại đây, chị gặp gỡ ông Tom Knobel khi cả hai cùng làm việc cho công ty Dow Chemical ở Texas vào đầu những năm 1980. Năm 1994, hai người chuyển về sống ở thành phố Princeton. Ba năm sau, chị vào làm cho công ty Fred Alger Management trong vai trò chuyên gia phân tích.

Cuộc sống của hai vợ chồng vô cùng hạnh phúc. Niềm vui càng như được nhân lên gấp nhiều lần khi ít lâu sau chị mang thai và sinh con gái sau 10 năm làm đám cưới. Tuy vậy, niềm vui làm mẹ chưa trọn vẹn thì chị Tú Anh bất ngờ ra đi, bỏ lại người chồng và đứa con gái còn đang đở đờn.

11/9/2001 quả là ngày định mệnh oan nghiệt khi đây mới là ngày thứ hai chị Tú Anh đi làm lại, sau khi nghỉ sáu tháng để sinh đứa con đầu lòng. Một năm sau, ông Tom Knobel đưa con gái về sống ở thành phố Homer, New York.

**Ông Tom Knobel cùng con gái thắp nến mừng sinh nhật 6 tuổi.
--Ảnh do gia đình cung cấp**

Ông Tom Knobel hãnh diện nói về người bạn đời của mình: “Vợ tôi luôn muốn giúp đỡ những người vô gia cư, ty nạn bởi cô hiểu hơn ai hết sự mất mát, phải chống lại số phận nghiệt ngã, bắt đầu lại từ đầu là như thế nào trong tâm trạng một người di cư.”

“Cô biết cân bằng một cách khéo léo và tế nhị trong trách nhiệm giúp đỡ những gia đình theo cách phù hợp với họ trên một vùng đất mới, trong một truyền thống văn hóa mới”, ông nói về người vợ đã mất.

TVG

Nguồn: Internet E-mail by MĐ Đoàn Hữu Định chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, September 16, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*